

loven, saafremt „Afmønstringen“ skal forstaas saaledes, at Køberen har modtaget Dyret hos Sælgeren.

ad Købelovens § 38: Der bør i Husdyrhandler svares Renter af Købesummen paa samme Maade som i anden Handel, altsaa — bortset fra Handelskøb — fra den Dag, da Betaling skulde være erlagt. Af Erstatningsbeløb maa Renter i Overensstemmelse med Loven af 6. April 1855 tilkendes fra den Dag, da den erstatningsberettigede søger sin Ret.

ad Købelovens §§ 42 ff.: De materielle Regler om Mangler finder ogsaa Anvendelse i Husdyrsager. De staaende Voldgiftsdomstole mener flere Steder at have konstateret Tilstedeværelsen af særlige Coutumer, gaaende ud paa, at der ikke skal hæftes for Mangler ved Husdyr, der sælges paa Eksportmarkeder; saadanne Coutumer maa, hvis de konstateres, fortrænge Købeloven.

ad Købelovens § 47: Ved Afgørelsen af, om en Mangel burde være opdaget ved en Undersøgelse, der er foretaget før Købet, er der Grund til at stille noget større Krav til Handelsmænds Paapasselighed end til Landbrugerens.

ad Købelovens § 51: En enkelt af de staaende Voldgiftsdomstole har ment, at det er nødvendigt at give Købere af Husdyr en ret bred Margen med Hensyn til Grundigheden af den Undersøgelse af Dyret, der skal finde Sted efter Leveringen. Udvalget kan ikke tiltræde denne Opfattelse, navnlig ikke, for saa vidt angaar Bestemmelsens direkte Omraade, der kun omfatter Handelskøb, og i hvilket Tilfælde Køberen altsaa er Handelsmand; men heller ikke, hvis Dyret er købt af en Landbruger, er der Grund til at stille ringere Krav til Undersøgelsens Grundighed end i andre Former af Køb og Salg („saadan Undersøgelse, som ordentlig Forretningsbrug kræver“).

ad Købelovens § 52: De staaende Voldgiftsdomstoles Udtalelser om Reklamationsfristen er ikke indbyrdes overensstemmende. En Udtalelse gaar ud paa, at der bør gives en bred Margen med Hensyn til Reklamationsfristen, en anden Udtalelse paa, at Reklamation bør ske straks, ogsaa selv om Parterne ikke er Handelsmænd; endvidere anføres det i flere Udtalelser, hvilket ogsaa stemmer med Udvalgets Erfaringer, at der i Befolkningen findes en ret udbredt Opfattelse, der gaar ud paa, at Reklamationsfristen er 30 Dage. Udvalget kan ikke anerkende den sidstnævnte Opfattelse, der ifølge de staaende Voldgiftsdomstoles Udtalelser da heller ikke støtter sig paa nogen egentlig Coutume, men maa mene, at Opfattelsen bygger paa den Misforstaaelse, at Voldgiftslovens 30 Dages Klagefrist er afgørende ogsaa i Parternes materielle Mellemværende. Udvalget maa i det hele mene, at 30 Dages Fristen er uden Betydning som Reklamationsfrist, og at Købelovens § 52 maa anvendes efter sin Ordlyd, saaledes at Reklamation, naar en Mangel er konstateret, maa ske i Handelskøb straks og ellers uden ugrundet Ophold; derimod maa der, da Handlegenstanden er et levende Dyr, ofte udkræves en længere Iagttagelsestid end for livløse Genstande, inden selve Konstateringen af Mangelen kan siges at burde være sket.

ad Købelovens § 54: 1 Aars Forældelsesfristen maa komme til Anvendelse ogsaa i Husdyrhandel.

I Forbindelse med Diskussionen angaaende Købelovens Anvendelse i Husdyrhandel har Udvalget endvidere drøftet Spørgsmaalet om at stille Forslag om Ændring i de materielle Retsregler, f. Eks. sigtende til Begrænsning i Ansvar for solgte Dyr. Udvalget har dog dels ment, at noget saadant ligger uden for den Udvalget stillede Opgave, der er af processuel Art, dels i det hele maattet tage Afstand fra den Tanke at opstille materielle Særregler for Husdyrhandel — ud over de Særregler, der i Praksis har dannet sig eller maatte